

Andrej Sládkovič

Mládenci sníví, speváre naše dery!

Nad mohylou Janka Capku

(† 18. augusta 1867)

Mládenci sniví, spevavé naše devy!
Tajnošumné, čierne Državia hory!
Oči, v ktorých vídali sa ste vy,
žiadna na svete ľúbosť neotvorí, —
a mladistvých úst živé a čujné spevy
zlato, ni prosba neoživotvorí:
Mladý pevec váš v otčinách novej krásy —
a, čo čujete, blahoslavia ohlasy.

Bárs hádžete sa na mohylu studenú,
nemožno vám zhriať ju náručím vreľým,
cíčkom na hrob slza s slzou sa ženú
a niet zotaviť pažítku nad zvečnelým,
a darmo vám trápiť Znievhradu ozvenu,
volajúc za ním hrdlom celým,
a darmo lámať vzdychaniami nebesá:
Druh váš, mladík-pevec za svet vám neozve sa.

Mladosť! snenie; život! to nič, len snenie;
smrť! snenie tiež; — hoj, Bože, Bože môj! —
Ba, snenie len, nič viac nenie básnenie, —
od červia hmoty svätý pokoj
a — že nikde spočinku nenie —
cheruba nebies neskonalý boj:
A — kde hniloby mieru, kde biedy boja niet —
to mlad', to život, milý hrob i poet!

Zem vraj že vlasť, že krajna, že otčina!
Čo to? pôda, čo chlieb a zlato dáva? —
Nie, posvätný to prach a posvätná hlina,
čo z otcov nám, čo z bratov pozostáva:
A nebo, — hviezdna, modrá tá okrúhlina —
svetlo, teplo odtiaľ a odtiaľ poprcháva?
Nie, — to vlasť nám, to krajna, náš to dom

a v dome tom — praotec s národom!

Junač slovenská! spí, sní tvoj pevec mladý,
sníva o materi, po krvi i po sláve;
snom kvitnú divné dejín záhrady,
ovocie sľubujúc medové a voňavé:
Snívaj, junač! potomstvo sa nahladí,
že, čo tušením zdalo sa mladej hlave,
to veštba v bráne stojacich rokov,
to zrak za veky vidiacich prorokov!

I príde doba slávneho prebudenia,
trúba vzkriesenia zahrmlí ponad lože,
roztrhnú sa hmly svätoblahého snenia
a nádeje naše — hoj, čím skôr daj to, Bože! —
Veštby a sny v život, v pravdu sa zmenia!
Vy v šedinách, v mohylách už — byť môže —
v uveličení veriacich veselom
slovo Slovenstva slávnym stane sa telom!